ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 184.

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 16	1964௵ ஏப்ரல்மீ. குரோதி௵ சித்திரைமீ	ஸஞ்சிகை 4

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—72.

நங்கருத்தை நன்றாக நாடிநிற்கும் மாலறிய *
இங்கிவற்றி லாசை யெமக்குளதென்—சங்கையினால் *
தன்னுயிரில் மற்றில்நசை தானொழிந்த மாறன்தான் *
அந்நிலையை யாய்ந்துரைத்தா னங்கு.

நம் கருத்தை	நமது ஹ்ருதயத்தை
நன்றாக நாடி நிற்கும்	உள்ளபடி ஆராய்ந்து போருகிற
மால் அறிய	எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தாலே
இங்கு இவற்றில் ஆசை	ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் விருப்பம்
எமக்கு உளது என் சங்கையினால்	எமக்கு இருக்குமோ என்னுமதிசங்கையாலே
தன் உயிரில் மற்றில்	ஆத்மாவிலும் ஆத்மீயங்களிலும்
நசை தான் ஒழிந்த	விருப்பம் தொலையப்பெற்ற
மாறன் தான்	ஆழ்வார்
அந்நிலையை	அந்தத் தன்மையை
அங்கு ஆய்ந்து உரைத்தான்	அவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து அருளிச் செய்தார்.

***—கீழ்த்திருவாய்மொழியான *தேவிமாராவாரில் அதிசங்கை யுண்டாகித் தீர்ந்தவளவேயல்லது தமக்கு அபேக்ஷிதமான பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷம் நேரவில்லையே; அதனால் ஆழ்வார்க்கு ஒரு சங்கையுண்டாயிற்று; ஸம்ஸாரத்திலே நமக்கு நசையில்லையென்று நாம் எண்ணியிருக்கிறோம்; ஆனாலும் *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறியும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளமறிந்ததாக நமக்கு ஸம்ஸாரருசி இருக்கிறதுபோலும்; இல்லையாகில் எம்பெருமான் உபேக்ஷிக்க ப்ரஸக்தியிராதே; உபேக்ஷிக்கக் காண்கையாலே நமக்கு ஸம்ஸாரருசி இன்னமும் அறவில்லையென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கக் கூடும்; அவன் இங்ஙனே திருவுள்ளம் பற்றினால் அது பொய்யாக இருக்கமாட்டாதே; நம்மையுமறியாமல் நமக்கு ஸம்ஸாரருசி உள்ளத்தினுள்ளே உறைகின்றதோ என்னவோ" என்றொரு சங்கை யுண்டாயிற்று. அதனால் ஆத்மாத்மீயங்களில் தாம் நசையற்றபடியை ஆழ்வார் அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியாம் *நங்கள் வரிவளை யென்பது. *காலம்

பல சென்றும் காண்பதாணே உங்களோடெங்களிடையில்லையே * பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு * இத்யாதி பாசுரங்கள் ஜீவநாடியாகக் காண்க.

விவரணம். எம்பெருமான் தான் ஆச்ரிதபாரதந்திரன், ஸர்வநிர்வாஹகனென்றிருந்தோம் இவையும் நம்மைத்தோற்றிப் பொய்யாகிறதோவென்று அவன் குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ணின ஆழ்வாரை ஒருவாறு தேற்றித் தெளிவித்தானெம்பெருமான் கீழ்த்திருவாய்மொழியில். உண்டான அதிசங்கை தீர்ந்தவளவேயல்லது தமக்கு அபேக்ஷிதமான பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷத்தைப் பெற்றாரல்லரே ஆழ்வார். அதனால் ஆழ்வார்க்கு மற்றோர் அதிசங்கையுண்டாயிற்று; அதாவது—ஸம்ஸாரத்திலே நமக்கு நசையில்லையென்று நாம் எண்ணியிருக்கின்றோமானாலும் * உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறிபவனான அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளமறிய நமக்கு ஸம்ஸார ருசி யிருக்கின்றதுபோலும். இல்லையாகில் எம்பெருமான் நம்மை உபேக்ஷிக்க ப்ரஸக்தியிராதே; உபேக்ஷிக்கக் காண்கிறோமாதலால், நமக்கு ஸம்ஸாரருசி இன்னமும் அறவில்லை யென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கக்கூடும். ஸர்வஜ்ஞனான அவன் அங்ஙனே திருவுள்ளம்பற்றினால் அது பொய்யாக இருக்கமாட்டாதே. நம்மையுமறியாமல் நமக்கு ஸம்ஸாரருசி உள்ளத்தினுள்ளே உறைகின்றதோ என்னவோ? என்கிற சங்கை உண்டாயிற்று. அதனால் ஆத்மாத்மீயங்களில் தாம் நசையற்றபடியை எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே படுத்த நினைத்தாராழ்வார். அதை நேராக விண்ணப்பஞ்செய்யாதே தோழியோடு ஸம்வாதமாகிற அந்யாபதேச முகத்தாலே அறிவிக்கிறபடியாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. * காலம் பலசென்றுங் காண்பதாணே உங்களோடெங்களிடையில்லையே * * பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு * என்ற பாசுரங்கள் இப்பதிகத்திற்கு உயிரானவை.

* நங்கள்வரிவளைப்பதிகத்தில் அந்யாபதேச ப்ரகாரமிருக்கிறபடி யென்னென்னில்;— ஸர்வேச்வரனோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, மறுபடியும் அவன் தானே வரக்கண்டிருக்கை தவிர்ந்து தானே புறப்படுவாளாய் அவனிருந்த தேசத்தேறப் போக முயல, இது கண்ட தோழிமார் முதலானோர் 'உனக்குப் படி கடந்து புறப்படுகையாகிறவிது ஆகாது காண்' என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க அவர்களைக் குறித்து, பகவத் விஷயமொன்று தவிர மற்று எதிலும் தனக்கு நசையில்லாதபடியைச் சொல்லி அவர்களது பேச்சுக்கு இணங்கமுடியாமை கூறுகிறது. ... ... *

ஸ்ரீராமாநுஜன் சந்தா செலுத்தியவர்கள்.

41. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ எம்பெருமானார் ஜீயர் மடம், ஆழ்வார் திருநகரி.
42. க்ரோம்பேட் ஸ்ரீ திருவேங்கடசாமி அய்யங்கார்.
43. ஸ்ரீரங்கம் S. N. பெரியண்ணன் என்கிற ரங்கநாத தாஸன்.
44. எரிச்சநத்தம் சா. கிருஷ்ணராமாநுஜ தாஸர்.
45. மதராஸ் M. S. நடராஜ செட்டியார், மூட்டைக்காரத்தெரு.
46. ,, ஸ்ரீ. உ. வே. C. P Raghavachariar.
47. ஸ்ரீரங்கம் அன்பில் ஸௌம்யநாராயணாசாரியர்.
48. காட்டுமன்னார்கோவில் V. ஸ்ரீராமுலு நாயுடு.
49. கோவை கொடிகோவில் ஸ்ரீரங்கநாதய்யங்கார்.
50. மதுரை S. பத்மநாபையங்கார்.
51. V. Srinivasan, Bombay 22.
52. P. M. Srinivas Ayyangar, Rtd. Judge.

இரண்டு ஆங்கில வியாசங்கள்

அடியேனுடைய ஆப்தர்கள் பலபேர் சென்ற மாதத்து ஸ்ரீராமாநுஜனை (182, 183) வாசித்தபின் உள்ளடங்காப் பேரன்பு தூண்டச் சிறியனவும் பெரியனவுமான வியாஸங்களை யெழுதியனுப்பி ஸ்ரீராமாநுஜனில் அவசியம் பிரசுரிக்கவேணுமென்று நியமித்திருக்கிறார்கள். அல்பமான அவகாசமுடையவிதனில் எதைப் பிரசுரிப்பது, எதை விடுவது என்று தோன்றாமையினால் வடமொழி தென்மொழிகளில் வந்த வியாசங்களை அறவே நிறுத்திக் கொள்ள நினைத்தும் இரண்டு வியாசங்கள் மட்டும் வெளியிடப்படுகின்றன. ஆங்கில பாஷையில் ஏழெட்டு வியாசங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றை அவசியம் பிரசுரிக்கவேணுமென்று அந்தரங்கப் பெரியார்கள் சிலர் நியமித்திருந்தாலும் அவகாச ஸௌகரியத்தை நோக்கி அதிலும் இரண்டு வியாஸங்கள் மட்டுமே இவ்விதழில் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன. க்வாளியர் மகாநகரில் உயர்ந்த பதவியில் வாழ்ந்து விச்ராந்தி பெற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீ உ.வே. S ஸத்யமூர்த்தி ஸ்வாமியினுடைய வியாஸமொன்று, திருவல்லிக்கேணியில் உயர் பதவியில் வாழும் ஸ்ரீமான். V.V. ராமாநுஜம் ஐயங்காருடைய வியாஸம் மற்றொன்று, தமிழ்ப்பத்திரிகையில் ஆங்கில வியாஸத்தைப் புகவிடுவதுபற்றி ஆங்கிலமறியாத தமிழன்பர்களுக்கு ஆக்ஷேபமுதிக்கவுங்கூடும். இந்தத் தவறு அடிக்கடி நேரக்கூடியதன்றென்று அன்னவர்கள் ஸமாதானமடையத் தகும். அன்றியும், ஆங்கிலம் கற்றவர்கள் எங்குமுள்ளார்கள்; அவர்கள் மூலமாகச் சுருக்கமாகவுணரலாம்.

'ON BENDED KNEES'

The entire Vaishnavite world and Scholars all over the country have been deeply shocked to learn that Sri Jagadacharya Simhasanadhipathi P. B. Annangaracharya Swami of Kancheepuram had a heart-attack in the afternoon of Friday the 21st February 1964, at his residence in Madras, and that he has been advised by the doctors strict bed-rest for two to three months. On the crucial day, the Swamiji was due to deliver the last of the series of six lectures arranged for by Sri Parthasarathy Swami Temple, Triplicane and he had programmed to motor down to Kancheepuram immediately after the lecture and participate in the procession of Lord Sri Varadaraja, that night, in connection with the floating festival at Tenneri, the next day. But then, a little past 4 P. M., all of a sudden, he had a heart attack, which just, frightened the people around and medical aid was summoned immediately and four doctors in a row attended on the Swamiji, who got round, in a couple of hours. He returned to Kancheepuram, the following evening and has since then been confined to bed, under medical advice. He wouldn't, therefore, be free to pursue his normal avocations for

quite some time. For us all, including the few, who have had the temerity to engage themselves, some time or the other, in wordy warfare and crossed swords with the Swamiji, these are tense moments of anguish and prayer. Our anxiety and the intensity thereof flow from our keenness to have access to more and more of the vast treasures of knowledge bequeathed to us by the great 'Poorvacharyas', through the ever-alert, ever-active and unfailing key the Swamiji holds to the unravelling of such treasures, the Swamiji having vetted our appetite a great deal, by unfolding a substantial part of the hidden treasures already. Well, quite a few other scholars and stalwarts, in their own right, have also rendered similar service to us but even here, the many imperfections and inaccuracies which have crept in, due to the errors of commission and omission have been studiously eliminated by the Swamiji through his very useful incursions into them from the vastly superior plane, to which he undoubtedly belongs. On each such occasion, he has thrashed out the *pros* and *cons* in such a thorough and convincing style, and driven home his conclusions, rather findings, with such precision and perspicuity that few ever dared to nibble at them and even the few who did, either out of conviction, pique or bravado, were given the quietus, sooner or later. They either acknowledged his point of view, honestly and honourably, or gave up the battle after some time, realising the utter futility of carrying it any further. Shri P. B. A. Swami's forthright denunciation, without fear or favour, of heresies, misinterpretations, erroneous impressions conveyed or likely to be conveyed through contemporary writings, speeches etc, errors in the texts of the Poorvacharyas etc., due to mis-print, wrong usage and so on, has given rise to numerous publications which form a class by themselves. The swiftness, with which each one of those numerous works took birth, bespeaks not only the Swami's genius and his enormous capacity to take infinite pains at the shortest notice, but also his missionary zeal in placing at our disposal, true knowledge in its correct perspective. There can be no doubt that every time he undertook a work of this kind, he was animated by a passionate feeling that he will have fulfilled an important mission of his life, when the work was put through. Besides these, the Swami has to his credit several original works and lucid commentaries, all of which, put together, constitute a decent library by themselves—a priceless treasure of such depth and magnitude that any average man can freely draw upon and feel erudite and scholarly. The Swamiji can, therefore, be justly proud of his service to humanity

at large, and the Vaishnavite world, in particular, and sustain a legitimate feeling that he is a '*krita-kritya*' within the meaning of the Sloka from Manu Smriti which runs as follows:—

Krita-krityah pratikshanthe mrityum priyam iva athithim.

It has been generally said and believed that, to know well, the art of dying, one should have learnt the art of living well. In other words, a person who has lived his life well, has no reason to fear death. A *Krita-Kritya* (i.e.) one who has the feeling that he has performed his mission in life, well and truly, can face death with perfect mental equanamity. Conversely, he who fears death and can't embrace the final call with an air of expectancy and alacrity, which it richly deserves, is not a *Krita-Kritya* and at any rate, he doesn't feel, he is one such. It is a matter of common knnowledge that hardly one in a thousand is in a position to face death confidently and much less welcome it. This was exactly the theme dwelt upon by the Swamiji in his discourse in Silagalurupet, near Guntur, barely a week or ten days before his heart-attack. He was seized with the same sentiment, way back, on the 17th August 1958, when, during his North Indian tour, he was confronted with a mis-adventure, which threatened his life and was miraculously averted. In trying to change over from one compartment to another in the train, with a view to commanding better facilities for completing an article, half-written, the Swamiji landed himself in a perilous predicament. The train had got into motion before the Swamiji boarded the compartment in view, and he had to travel on the none-too-broad foot-board, with the off-chance of his slipping down into the frightful depth below, any moment. Even the alarm chain didn't act quickly and the train could be brought to a stand-still only with the joint endeavour of two persons tugging at it, with a mighty effort for quite some time. But that was long ago, six years back, when the Swamiji did really feel that he had not attained to the stature of a '*Krita-Kritya*', with quite a few things still awaiting completion or fulfilment.

In our desire to reap continually a harvest of knowledge, as rich as ever, we do pray unto the All-merciful, Almighty Lord, on bended knees, to spare the Swamiji to us for many more years. From his point of view, he is a *Krita-Kritya*, beyond the least shred of a doubt, having rendered yeoman service to us, all these years, and enriched our glorious Vaishnavite literature, in every conceivable maner. In this world of dwandwas, abounding in the dual throngs of life, even the Swamiji perhaps can have a sense of completion, only to a limited extent. This is not to detract from his legitimate stature of a '*Krita-Kritya*', but to focus attention on

the colossal work of bringing out commentaries in Sanskrit, Hindi and Telugu for the Grand Apocalypse, known as 'Divya Prabandham', comprising four thousand Tamil verses of unparalleled sweetness undertaken by him recently, the bulk of which still remains to be put through. While the Swamiji personally attends to the Sanskrit version, his eldest son-in-law, Sri Ubha-Ve Akkarakkani Sampatkumaracharìar, a celebrated linguist, is working on the Hindi version. As is his wont, the Swamiji will, therefore, not deem himself a '*Krita-Kritya*' until this ambitious project of his, directed towards the propagation and dissemination of the grand ideas and lofty sentiments embedded in the works of the Great Alvars, not only to the different corners of the *Bharata Varsha*, but also to the Sanskrit and Hindi knowing men abroad, is accomplished. We can pay no greater tribute to Swamiji's greatness than to pray, as one man, that the Lord Almighty shall, in His Supreme wisdom, grant the Swamiji many more years of life of unabated zeal and energy and perfect health. The Swami's mental vigour is bound to be in top hole fettle, as ever, his physical handicap notwithstanding, and it behoves us all to pray, in grateful rememberance of the signal service rendered by the Swamiji down the years, that the Great Lord shall speedily restore Swamiji to normalcy and keep him in perfect health for the rest of his life. Let there be no misgiving that the Swamiji might perhaps take it ill, if we pray in a seemingly regressive manner for his continued retention in this abode of dispair and darkness, which death stalks all the time, when he should, in fact, be pining for the perennial bliss and beatitude, which characterise life on the Yonder side of Heaven, the land, whence there is no returning. Granting that the liberated souls do not, as a rule, get back here except by way of carrying out His mandate and fulfilling the Lord's mission on earth, in the latter contingency, the Swamiji would undoubtedly long to be back in Kancheepuram and drink deep of the insatiable nectar of the divine presence of Lord Varadaraja. Did not Tirumangai Alvar go to the extent of spurning the idea, that there could be anything more blissful and abiding, on the Yonder, than the Archa Murtis in the earthly temples and cast his lot permanently, right here? Therefore it is, that this Alvar declared in his "Peria Thirumozhi!' (8—2—10) that those conversant with the ten stanzas in question will be blessed with a prolonged stay in this world, where alone one can enjoy, in the fullest measure, the Lord's Sweetness and Sowlabhyam. Indeed, this, and .not Heaven is the place, where the Lord's great qualities could shine in all their glory and naked splendour. Has not Saint Nammalvar

described the Tirupathi Hills (Vada Venkata Mamalai) as the meeting place of the earthly and heavenly beings? Did not Andal pray for eternal service unto Lord Krishna in successive births? Did not Vedanta Desika convey in his Sloka *Twam chet prasidasi* etc., the grand sentiment that one, who has drunk deep of the nectarine beauty of the Divya Mangala Vigraha of Lord Devaraja, enshrined in '*Hasthi Sailam*' would never despise this world, its dirt and delivery notwithstanding, and long to go to heaven? If, in spite of his longing to be here and here only, he was taken to heaven, he wouldn't like to be away from the idol of his heart for long, and would, therefore, hurry back to Kancheepuram, at the earliest opportunity. Further, is it not an undeniable fact that we, here, need the Swamiji's services and infallible help and guidance quite a lot, while those, on the other side of heaven do not, for aught we know, need any such help or guidance? Even granting the possibility of the latter, verily our need is much greater than theirs and hence this humble supplication.

Gwalior, 26-3-64. **S. SATYAMURTHI.**

Sri Ubha. Ve. Prathivadi Bhayankaram

ANNANGARACHARYA SWAMIGAL

His Life and Activities

(Dr. V. V. Ramanujam, M.A., M.Sc., Ph.D.)

Jagadacharya Simhasanadhipathi Mahavidwan Sri. Ubha Ve. Prathivadi Bhayankaram Annangaracharya Swami is too well-known a figure—an institution by himself—to need any introduction to the religious-minded. He is a towering personality of unrivalled eminence in the spiritual world, a scholar of deep and extensive knowledge of the literature of philosophy and religion, as well as the literatures of the languages—prose, poetry, and drama (in Sanskrit and Tamil), besides a good knowledge of Telugu and Hindi. He is a unique combination of many things rarely found together in a single individual. These are, a mastery of the Vedas with regard to chanting of the text and a critical knowledge of their teachings as well as the language; a mastery of the

Tamil Prabandhams of the Alwars and the "Secret" teachings of the Acharyas of both text and available commentaries. He is a forceful speaker of rare eloquence, who can hold huge audiences spell-bound by his sonorous and metallic voice and sweetness of exposition. He is an equally forceful and prolific writer—the author of some five hundred books, big and small. He is a great bhaktha, eager to serve the Dieties in temples by group-chanting of the Vedas and Prabandhas. He has travelled the length and breadth of India many times, to worship the famous shrines and to propagate Sri Ramanuja Siddhanta It is a unique piece of luck to live contemporaneously with this great soul. Though posterity would benefit by the wealth he has put down in his numerous writings, we have the good fortune of being with him and hearing his expositions of godly matters in a style, charming in its natural grace and expressive of the heart's intense emotions and which at once captures the minds of the listeners and sends them into raptures and makes their eyes tear-laden.

There was one Sri Mudumbai Nambi, a desciple and contemporary of Sri Ramanuja, who was installed by him as one of the 74 Simhasanadhipathis. Among the descendents of Mudumbai Nambi should be mentioned Sri Pillai Lokacharya, the author of the "Ashtadasa Rahasya". Prathivadi-bhayankaram Annan Swami was another famous Acharya from this family, being the grandson of Pillai Lokacharya's paternal uncle. Sri Annan swami was one of the eight "Diggajas" or Simhasanadhipathis installed by Sri Manavala Mamunigal. Sri Annan Swami was a native of Kanchee and had his early training under Sri Nainarachariar, son of Sri Vedanta Desika.

There have been many great scholars and Acharyas who were decendents of Sri Annan Swami. Men of great renown in the recent past, were the great Pushkaram Anantachariar Swami who flourished about a century ago and his grandson Jagathguru Sri Gathi Anantacharya Swami. These were great men who toured India several times to propagate Sri Ramanuja Siddhantha and attracted lakhs of disciples. Our Swami was born in 1891 in the Tamil month of Panguni under the star Visakham in the year Vikrithi, of Sriman P. B. Anna Rangacharyar Swami of this family. Sri Anna Rangacharyar was a scholar of no mean merit and was the chief pandit in the Kanchee Sanskrit Vidyalaya He died at the young age of 43 leaving his only son, who was but 11 at the time. But in that

short period of less than 14 years, the father had given excellent instruction to his son in many branches of Sanskrit Literature and brought him up as an ardent, orthodox, and disciplined Sri Vaishnavite. The careful upbringing of the boy then devolved upon Jagathguru Sri Gathi Ananthachariar Swami, who instructed him in the Sanskrit sastras of Tarka (logic), Vyakarana (Grammar), Mimamsa and Vedanta. Besides his father and Sri Gathi Swami, he owes his learning to many other eminent scholars, chief among whom should be mentioned Sri Elangadu Rangachariar Swami of Kanchee, Elaiavalli Srinivasa Varadachariar and two Madhwa Scholars, Sri Ramachandrachar and Sri Vidyachar.

Even before he was born, Sri Annangarachariar's maternal grandfather had become a sanyasin and adorned the Alagia Manavala Jeer's place and was well-known as Shashti Jeer Swami. The Jeerswami was a great Tamil Scholar and well-versed in Srivaishnava Sampradaya. He took deep interest in our Swami's education and upbringing. He imparted him invaluable instruction. Our Swami learnt Tamil also from the well-known Tamil Scholar Sri V.M. Satakopa Ramanujachariar. In his younger days the precocious youth was familiarly known as 'Jeer's grandson', in religious circles all over the south, and was looked up to with affection and admiration by many people. Even from boyhood days, Sri Annangarachariar used to write Sanskrit verse and prose and publish them in Sanskrit journals of those days and these were well-received by the readers.

By the age of twentytwo, he had completed a regular course of studies in Sanskrit and Tamil under eminent pandits. He was then filled with an ardent longing to acquire a knowledge of Yajur-Veda, both text and commentaries. A great teacher of Yajur Veda, Sri U. Ve. Mamballam T. V. Sudarsanacharya Swami was requested to go over and live in Kanchi for imparting the necessaay instruction. A vedic school called Veda Vedanta Vaijayanthi was founded by our swami with the help of many generous-minded philanthrophists, in 1913 and a band of ardent students, chief among whom was our Swami, began Vedic studies under the great teacher, Sri Sudarsanacharya Swami.

The Patasala thus established, in the Jeer Swami's Mutt with Sri P. B. Anna Swami as a foundation pupil shifted from building to building till it was established in its own spacious building and hostel by the

founder Sri P. B. A., built at a cost of over Rs. 20,000. The Patasala with Sri P. B. A. himself as the present Principal has been well endowed and is working well under a board of management of prominent businessmen of Madras.

As a result of his studies in the Vedas, our Swami wrote and published "Vedadhyayana Sarvaswam" embodying the results of his researches in Vedic grammar. This book has been hailed as a classic by eminent scholars, like the late Maha Mahopadhyayas, Sri Kapisthalam Desikachariar Swami and Sri Lakshmipuram Srinivasachariar Swami.

The inauguration of our Swami as an upanyasaka took place in the presence of Sri Gathi Swami in the Sitarambagh temple in Hyderabad when he was only 16, the subject of the discourse being "Emberumanar Vaibhavam". Since that time he has been delivering innumerable discourses all over India in Sanskrit, Tamil, Telugu and Hindi. Even in his teens, he used to deliver occasional discourses in Madras, particularly under the auspices of Sri U. Ve Thirukkannapuram Pattappa Swamigal, who was regularly addressing Vaishnavite groups. There were many requests that the Swami should permanently reside in Madras and carry on his services to our Sampradaya orally and in writing. But such requests were in vain till 1931, when a sabha known as Bhagavathkatha Prasanga Sabha prevailed upon the Swami to deliver weekly religious lectures. Recently, another Sabha, by name Sath Kalakshepa Sabha, has been started by many dignitories of Madras, like Sri V. Rajagopalachari, Advocate, with the purpose of arranging our Swami's lectures. Under the auspices of these Sabhas, our Swami has delivered more than 3000 lectures on Sri Ramayanam, Sri Bhagavatham, the "Secret" texts of Sri Pillai Lokacharya and Bhagavathvishayam, the divine wisdom in the mystic and emotional out-pourings of Sri Nammalwar. Notable events in this connection are the Sattumurai of the Thiruvaimozhi "உலகமுண்ட பெருவாயா" in praise of Lord Srinivasa of Tirumalai, at Thirumalai and the Thiruvaimozhi "கங்குலும் பகலும்" in praise of Lord Ranganatha of Srirangam, at Srirangam. The whole Madras audience moved to these places on these occasions. In December 1931, lectures on Thiruppavai were begun under the auspices of the B. K. P. Sabha and this our Swami has been delivering, every year since then. In recent years he has delivered these lectures twice a day during the month of Margazhi, once at the usual place in G. T. and the other for

two years at T. Nagar and for an year at Sri Parthasarathi Temple in Triplicane. Our Swami's discourses are always eagerly awaited and largely attended. He holds his audience spell-bound with his fluent and clear expositien of whatever subject he chooses. Pramanas throng before him, competing to be used in the discourse. It is a treat to hear him and it is really due to extra-ordinary good fortune that many of us are his contemporaries and are in a position to enjoy his discourses. He has lectured in countless places throughout the length and breadth of this large country.

In his nineteenth year, when he had completed his study of the Diviaprabandhas, with the various commentaries and the Rahasya texts, he offered to take the "Soorkathi" test during the annual celebration of the Veda Vedanta Vardhini of Triplicane. He offered to answer any question asked in these fields both in the texts and in the commentaries and if he failed to answer any one question, to cut off his tongue on the spot with a sharp knife. He came out of the test unscathed and with full honours. The examiners had an extremely difficult task to find questions of a standard coming up to the attainments of the candidate! It was about this time that he wrote clear and lucid commentaries on the sthothras of Sri Kurathalwan and Sri Alavandar. It was during his nineteenth year that he started writing commentaries on the "Nalayira Divya Prabandham". These came in periodical form under the name "Divyaratha Theepikai". The first to be written was on "Ramanuja Nootrandadi" and by 1930, when the swami was hardly 40, he had completed commentaries on all texts except "Thiruvoimozhi". This was written and published later. These commentaries have now run into several editions. In these lucid commentaries in easy Tamil, based largely on the more terse "manipravala" commentaries of our great Acharyas, he has revealed to the readers all the riches and wealth stored by our Poorvacharyas in their books and utterances and thus placed the public greatly indebted to him. Our Swami has always been one of the leading exponents of the Visistadwaitha Vedanta from his very early years and he is a brillant exponent of the ubhaya vedantas. Sri S. Gopalaswami Iyangar used to refer to him as the emobodiment of the Vedas and upanishads, the Puranas, Sri Ramayana and Mahabharatha, the Divyaprabandam and the Rahasya texts. According to him it was not just one person that spoke. "It is a collection, a symposium, a rich heritage of the best of our ancient intellects we have come to witness. It is our ancient seers,

Vyasa, Parasara, Valmiki that speak through him; it is our most beloved saints from Nammalwar downwards who pour their divine outpourings through his blessed mouth; it is our revered teachers from Sriman Nathamunigal, Alavandar, Ramanuja, Bhattar, Nampillai, Lokacharya, Vedanta Desika and Manavalamamuigal that have come to relive in him and shed their combined wisdom through his prolific tongue. We are blessed with a thrilling experience. Hail! Hail! Hail! to this wonderful personality!

In a moment our Swami draws up the curtain and transports us, with our present physical bodies, to the ethereal regions of heaven to shower on us the bliss that is his as an insatiable nectar every moment. A rare quotation at a turn to the right, a unique sermon at a turn to the left, a moving incident which would melt the stoniest of hearts this moment and a humorous anecdote bringing forth rib-breaking laughter the very next moment, are the common features of his resplendent lectures, which go on with the same unabated flourish and sustained interest whether it be two hours or four, flowing like the Ganges from the Himalayas. Where else can we reap such a rich harvest and have such a sublime experience? It is worth travelling a thousand miles and waiting for hours together."

Naturally he deals here with his subject-matter in a more detailed and powerful manner than in his books. Eminent people like Mahamahopadyaya Dr. U. V. Swaminatha Iyer, Sir S. Varadachariar, Sri V. V. Srinivasa Iyengar, Justice Patanjali Sastri, and Sri T. S. Natesa Sastri were frequent if not regular in attending the lectures.

Coming back to the subject of his books, it should be mentioned that our Swami has been writing and publishing in four languages-Sanskrit, Tamil, Telugu and Hindi and is publishing monthly magzines like "Vaidika Manohara" and 'Sri Ramanujan", quite regularly. Reference has already been made to the Tamil Commentaries on the Sthothras, Rahasyas and Divya prabandam. Next in importance come his "Grantha Malas" or the publication of the complete works of four great authors-namely Ramanuja, Nambillai, Vedanta Desika and Manavalamamunigal, in beautiful globe editions. This is a gigantic achievement of a very high order, normally requiring the untiring work of large committees of scholars. Among the Swami's notable contributions to literature, must be mentioned his many researches bearing on the Vedas and Vedanta embodied in "Vedadhyayana Sarvaswam" (already

referred to), "Vedanta Sarvaswam" (essentials of Sri Ramanuja Siddhanta), "Tharkasatra Sarvaswam" (Indian Logic): and "Dramidopanishad Prabhava Sarvawam" (Establishing by illustrative quotations the influence of Nammalwar's Thiruvaimozhi and other prabandams on Sri Ramanuja as seen in the Sri Bhashya and Githa Bhashya). He has translated into beautiful Sanskrit verse all the Divyaprabandams and "Secret Texts" like Mumukshuppadi and Sri Vachana Bhushana. That he is a poet of no mean order can be seen from these and also his inimitable pieces like "Sri Ramayana Dandakam" "Sri Ramabhadra Karnamritham" "Govinda Gitamritham", "Gopala Bakthamritham", and his one thousand verses in praise of Manavalamamunigal entitled "Sri Sailesa Paduka Sahasram", a work of priceless renown. He has written Sri Valmiki Ramayana in graceful and eloquent Tamil prose, chapter by chapter in an abridged form. His work in Tamil and Sanskrit have been so numerous and encyclopaedic in their nature, that he may be said to have accomplished, unaided, the task of a generation of pandits, often beset by the most violent and rancorous opposition. Motivated by malice and jealousy, many have tried to vilify our Swami, under some pretext or other. The title of his ancestors "Prathivadi Bhayankaram" fits in aptly with him. Many have been the vaada granthas (Vaadam is argument or debate) that he has written. Such publications concern themselves with criticism, correction, refutation and condemnation of (a) mis-statements or misinterpretations of sacred taxts and commentaries (b) attacks on Visishtadwaitha Vedantha or Sri Ramanuja Siddhanta (c) attacks or slander of the Sri Vaishnava Poorvacharyas unfortunately indulged in by a group of persons.

Such arguments are never started by our Swami, just to spite others. He does so only when absolutely necessary. In his fidelity to truth, he has had to perform the unpleasant, but nevertheless bounden duty of exposing the hollowness of the false it has been his sacred duty to correct misinterpretations and mis-statements, without fear or favour, when they do not agree with the spirit of the teachings of our Acharyas. When the writer so corrected does not stand corrected, but tries to justify his stand, there arises a regular debate on the controversial issue. In such situations, he is not afraid of being hit, nor does he hesitate to hit back with vigour and persistency and with unfailing argument, which always carry the world with him. He cannot by nature brook an insult hurled at our Acharyas and he is the first to establish by cojent, lucid and

and convincing arguments, fully supported by the sacred texts, the prestine purity and truthfulness of our Acharyas.

Impartial critics have truly acclaimed that such controversies have been carried on without rancour or bitterness, with the sole purpose of establishing the greatness of our Acharyas and the truth of their teachings. In these polemenic ventures he has fixed his gaze only on the intrinsic meanings of the great works and the innate beauties of the faith.

A superficial look at these publications may lead to the impression that our Swami is cantankerous and fanatic by nature. In fact, there has been much malicious propaganda by interested persons to this effect. Nothing would be farther from the truth than such an impression. He is essentially a man of peace and a lover of unity and concord. He has ardent admirers, and close friends among the two Vaishnavite sects. and among people belonging to other folds of the Hindu faith. Such publications contain brilliant and masterly expositions of many subtle points and researches of a difficult nature, presented in easily understood terms. Lucid and correct interpretations of many terse texts appear from our Swami's pen and any possible confusion in the matter is resolved and the points involved made crystal clear. He has taken great pains to establish the identity of the views of the two great Acharyas, Pillai Lokacharya and Vedanta Desika, on whose teachings, the Thennacharya and Vadagalai sects respectively, of Sri Vaishnavism are based.

A well-known advocate of the Madras bar once wrote of our Swami "Sri Annangaracharya Swami has published hundreds of works. There is no one to excel him in the presentation of a topic. His subjects are many and drawn from varied fields. He shows great enthusiasm for argumentative debate. As can be expected the Swami's powerful personality has been the target of attack for hostile and adverse criticism from several quarters. It must be said to his credit, that he never felt vanquished in any verbal warfare and would always have the last word on any subject; there have been several such—in a very telling manner. Like a cocoanut split into two by one cut, the Swami's manner of presentation is always pertinent and to the point." There have been several such encomiums showered on our Swami by impartial observers.

Our Swami is a very ardent devotee of all Archa Sthalas in keeping with a deep-rooted faith in the teachings of our Alwars and Acharyas. He has travelled throughout India several times-thrice to Badrinath, and some twenty times to shrines in the north up to Rishikesh and Haridwar with parties of adhyapakas. His visits to shrines hallowed by the songs of the Alwars (divyadesa) in the south have been countless. But he is very partial to Sri Devaraja (Varadaraja) or Perurulalan of Kanchee. Except during brief periods of times he has been away, he spends all his life at Kanchi. And in Kanchi he never misses to participate in group chanting of the Vedas or Prabandas, as the case may be, during the processions of Sri Varadaraja or of the other Vishnu Temples of Kanchee. Any such Ghoshti or party chanters without Sri Swami is lifeless like "Hamlet" enacted without the Prince of Denmark!—so the residents of Kanchee feel.

In the year 1919 our Swami initiated the "Nithya Pradakshina Ghoshti"—a daily procession of a group of chanters of the Vedas along the main streets in Kanchee This is a daily routine, not related to any temple procession. This has been kept up without even a day's break irrespective of weather conditions, to this day. Such chanting is a form of Vachika Kainkarya (Oral Service) which elevates the soul and pleases the Lord.

Close to Sri Varadaraja Swami Temple at Kanchi our Swami has built a shrine for Nampillai and herein have been installed the images of three great Acharyas, Nampillai, Vadakkuthiruveedhi Pillai and Periavachan Pillai, three among the great Poorvacharyas. These Acharyas have kept the Vaishnavite world deeply indebted to them by their commentaries on the Divyaprabandhams, but for which, Bhagavad vishyam or the Divine wisdom of the Alwars would have been lost to us. The shrine was built and consecreted in 1939 and endowments have been made to carry on the worship in the shrines for all time to come.

It was but proper and fitting that the Shashtiabdapurthy of this great and enlightened scholar and bhaktha was celebrated on a very grand scale by celebrations spread over several days each in Kanchee, Madras and Delhi in 1951. No other savant has been honoured by a grateful public as well as Sri P. B A Swami was. It was more or less like a national festival in Delhi, with meetings, the participants

including the prominent citizens of Delhi including union ministers, judges of the Supreme Court, high officials of the government and the general public.

In 1956, the Swami published an autobiography profusely illustrated with photographs of the many eminent scholars and devotees, who have either taught him, or have influenced him. There are pictures of friends and admirers. It contains a descriptive list of all his published works. Apart from intimate details connected with his own life, he has presented in this book, many details of life in his younger days, in orthdox surroundings-a way of life which, alas, has almost disappeared!

Sri P. B. A. Swami inherited a shrotrium Village Thiruvadi Rayapuram in North Arcot district, but this he had to forego as a result of the Inams Abolition Act. A good portion of the income derived from his publications and vidwat sambhavanas for his lectures he spends on the Veda Vedantha Patasala founded by him and helping poor Sri Vaishnavite Scholars to the best of his ability.

Some years ago, our Swami lost his wife. He has two daughters and several grand children through them. He has adopted a grandson as his son-Sri P. B. Ranganathacharya (popularly known as Chellamani). His elder son-in-law is Sri U, Ve. T. A. A. Sampathkumaracharya Swami M A., of Melkote an eminent Sanskrit, Hindi and Sampradaik scholar who is helping our Swami very much in his publication work. His younger Son-in law is Sri U. Ve. Manavala Tirumalacharya Swami of Sriperumbudur, who has been helping our Swami in running the patasala.

It is nearly impossible in a brief account like this, to do full justice to the many-sided talents, ceaseless religious activities, and the amazingly prolific writings of our Swamy. We are singluarly fortunate in having him in our midst as the leading torch-bearer of the Visishtadwaita faith. The best way to honour him is, by studying his works carefully and to listen to his brilliant discourses and try to live an ideal Sri Vaishnava.

I conclude with the humble prayer to the Lord that He may bless our Swami with many more years of healthful life so that he may go on adding to his great services for the spiritual advancement of our country and the propagation of Sri Ramanuja Siddhanta.

ஸ்ரீரங்கம் ஸன்னிதியோ! ஸப்தப்ராகார மத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் ஸன்னிதியோ!" என்னலாம்படி ஒரு விசாலமான கோயிலை நிர்மாணம் செய்து அங்கு கோதை-ரங்கமன்னார்-இவர்களை பிரதிஷ்டிப்பித்து "விருந்தாவனத்தே கண்டோமே" என்ற வாக்கை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்வித்த விந்தையைப் பற்றி ஒரு பாரதம் எழுதலாம். கோயிலின் பெருமை தான் என்னே! வட இந்தியாவில் இதைவிடப் பெரிய கோயில் கிடையாது. உயர்ந்த மதில்கள், திராவிட நாட்டுக்கே உரியதான ஆகாயத்தை அளாவும் கோபுரங்கள், மதில்களுக்குள் பல திருமாளிகைகள் கொண்ட பிரதக்ஷிண வீதிகள், தெப்பக்குளம், தென்னிந்தியாவின் சிற்ப வேலைகளோடு கூடிய மண்டபங்கள் பெரிய பெரிய வெள்ளித் தங்க வாகனங்கள், திருத்தேர், தினப்படி திருவாராதனக் கிரமங்கள், மாத-வருட உத்ஸவ திட்டங்கள் ஆக இவைகளைக் கண்ணுற்ற ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெரியாரும் ஸ்ரீ கோவர்த்தனம் ரங்காச்சாரியார் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரின் அபராவதாரம் என்றே வாய்விட்டுச் சொல்லுவரென்றால், இதில் மிகை யொன்றுமில்லை. எம்பெருமானாரைத் தவிர இப்படிப்பட்ட ஆனைத் தொழில் செய்ய வல்லவர் யார்? ஸ்ரீ கோவர்த்தனம் ரங்காச்சாரியார் இப்பூவுலகில் 65 ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்தார். அவருக்குப் பிறகு ஸ்ரீனிவாஸாச்சாரியாரும், அவருக்குப் பிறகு ரங்காச்சாரியாரும் கோவர்த்தனம் பீடத்தை அலங்கரித்தனர். இரண்டாவது ரங்காச்சாரியர்ஸ்வாமிக்கு ஒரு பெண்மணிதான் ஜனித்தாள். ஸ்வாமி 1942-ல் பரமபதித்த பிறகு ஒரு தௌஹித்ரன் உதயமானான். அந்தக் குழந்தையை உத்தராதிவைணவர்கள் பிரியமாக "பாலக் ஸ்வாமி" என்று அழைத்து வந்தனர்.

ஸ்ரீ கோதா - ரங்கமன்னார் கோயில் டிரஸ்ட் போர்டார் "பாலக் ஸ்வாமி"க்கு தக்க வயதில் உபநயனாதி ஸம்ஸ்காரம் செய்வித்து, நல்ல ஸம்ஸ்கிருத ஞானம் உண்டாக வேண்டுமென்று திருப்பதி வெங்கடேச்வரா யூனிவர்சிடி காலேஜில் சேர்த்தனர். அவரும் 10 வருடங்கள் படிப்புக்குப் பிறகு 1962-ல் "நியாய சிரோமணி" பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற்றார். தவிர, அலஹாபாத் போர்ட் "இன்டர் மீடியட்" பரீட்சையும் பாஸ் செய்தார். இருபத்திரண்டு வருடங்களாக காலியாக இருந்த கோவர்த்தன பீடத்திற்கு "பாலக் ஸ்வாமியான" ரங்காச்சாரியர்ஸ்வாமியை அமர்த்த கோதா-ரங்கமன்னார் கோயில் டிரஸ்ட் போர்டார் நிச்சயித்து 1964-ம் ௵ மார்ச்சு ௴ முதல் தேதி நன்னாள் பார்த்து விழாவிற்கு விரிவான ஏற்பாடுகளும் செய்தனர்.

முகூர்த்த தினத்திற்கு முன்னாள் "பாலக் ரங்காச்சார்யார்" கோவர்த்தனத்திற்கு எழுந்தருளி அங்கு கோயில் கொண்டிருப்பவரும், பீடத்தில் முன்னாள் ஆசாரியர்கள் வழிபட்டவருமான ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நாராயணனைத் தரிசித்து, அடுத்த நாள் பக்த கணங்கள்சூழ பிருந்தாவனம் திரும்பினார். அந்த க்ஷேத்திரத்தின் எல்லையில் கோயில் மரியாதைகளுடன் அவர் வரவேற்கப்பட்டு ஆயிரக் கணக்கான விருந்தாவன வாசிகள் "கோதாரங்கமன்னார்க்கு ஜே! ஆசார்ய ரங்கஜீக்கு ஜே!" என்று கோஷிக்க, வாத்யங்கள் முழங்க, உத்தராதி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பூர்வாசாரியர் ஸ்தோத்ர பாடங்களை வெகு அழகாக உத்கோஷிக்க, முத்துக் குடையின் கீழ், சாமராதிகள் வீசப்பெற்று புஷ்ப தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதிகள் வழியாக ஸன்னிதிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அவர் திருக்கோயிலை யடைந்ததும் வெளி பிராகாரத்தில் வடதேசகலையின் வேலைப்பாடுகளுடன் விளங்கும் ஸிம்ஹத்வாரமென்ற தோரண வாசலைக் கடந்து, மாடவீதி பிரதட்சிணம் செய்து, கிழக்கு கோபுர வாசல் வழியாக உட்பிராகாரத்திற்குச் சென்று, ஸ்வர்ண த்வஜஸ்தம்பத்தின் சமீபம் பெருமாள் சன்னிதி முன்பு ஸாஷ்டாங்க தண்டம் சமர்ப்பித்து கோதா-ரங்கமன்னார், ஆழ்வார் ஆசாரியர்கள், ஆதி கோவர்த்தன ரங்காச்சாரியர் ஸ்வாமி இவர்களை ஸேவித்து தீர்த்தம், மாலை-பரிவட்டங்கள் ஸ்ரீ சடகோபன் பிரஸாதம் பெற்று கோயிலுக்கு வெளி பிராகாரத்திலிருக்கும் "கோபால் ஜீ" என்ற ஸன்னிதியை அடைந்தார்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கோவர்த்தன பீடம்—ஆசார்யாபிஷேக வைபவம்

(A. Ramanujachari B. A. New Delhi.)

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வட இந்தியாவிற் கெழுந்தருளி கண்ணபிரானவதரித்த வட மதுரைக்கருகிலுள்ள கோவர்த்தனத்தில் ஒரு ஆசார்ய பீடத்தை ஸ்தாபனம் செய்தார். கோவர்த்தன மலையில் இன்றும் அவர் பெயர் கொண்ட ஒரு குகையிருக்கிறது. அதில் அவர் வெகு காலம் யோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்ததாகப் பெரியோர் கூறுவர்.

154 வருடங்களுக்கு முன்பு காஞ்சீ மண்டலத்தைச் சேர்ந்த நென்னேரி அக்ரம் என்ற கிராமத்தில் வாதூல வம்சத்தில் ரங்காச்சார்யார் என்ற ஒரு மஹான் அவதரித்தார். இவர் பிற்காலத்தில் தன்பாண்டித்தியத்தின் மஹிமையால் கோவர்த்தன பீடத்தில் ஆசார்ய ஸ்தானத்தை அலங்கரிக்கும் கௌரவம் பெற்றார். இவர் உபய வேதாந்த கிரந்தங்களில் உயர்ந்த ஞானம் படைத்தவர். விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தத்தை உத்தரபிரதேசத்தில் பரவச்செய்த பெருமை பெரும்பாலும் இவரைச் சார்ந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம் போல், பிருந்தாவனத்தில் கோதை ரங்கமன்னார் சன்னிதியை நிர்மாணித்து அழியாப் புகழ்பெற்ற பரம பாகவதர் இவர்.

ஆண்டாள் எம்பெருமானின் விச்லேஷம் பொறுக்க மாட்டாமல் மிகவும் துவண்டு பேசும் பாசுரமொன்றில் திருமாலிருஞ்சோலை நம்பியை நோக்கி "நான் நூறு தடாவில் வெண்ணெய் வாய் நேர்ந்து பராவி வைத்தேன் *நூறு தடா நிறைந்த அக்கார வடிசில் சொன்னேன்*" என்று வாசிகமாகச் சொல்லி, அவ்வெம்பெருமான் இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றுவானோ? என்று ஏங்குகிறாள். சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாருக்குப் பலபல ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவதரித்த எம்பெருமானார் திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கெழுந்தருளி நூறு தடா நிறைந்த வெண்ணெயும், நூறு தடா நிறைந்த அக்காரவடிசிலும் அழகருக்கு அமுது செய்வித்தருளி, பிறகு ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கும் எழுந்தருளி ஆண்டாளை வணங்கி நிற்க, கோதையும் இவர் செய்த மிகப் பெரிய செயலுக்கு மனமுகந்து "நம் அண்ணரே" என்று சொல்லி அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து தழுவிக்கொண்டாள் என்பர் பெரியோர். ஸ்வாமி எம்பெருமானாருக்கு ஆண்டாளின் இம்மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்வித்த பாக்யம் கிட்டினதுபோல், அவருக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் வாழ்ந்த கோவர்த்தனம் ரங்காச்சார்ய ஸ்வாமிக்கும் ஆண்டாளின் மற்றோர் மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்விக்கும் பெருமையும் மஹா பாக்கியமும் வாய்த்தது.

"பட்டி மேய்ந்தோர்" திருமொழியில் கோதாதேவி "விருந்தாவனத்தே கண்டோமே" என்று மானஸிகமாகக் கண்ணபிரானைச் சேவித்ததை சொல்லுகிறாள். ஸௌலப்ய நிதியான கோபாலனை அவன் அவதரித்த ஸமயத்தில் நேரில் கண்டு அனுபவிக்க முடியவில்லை. என்றாலும் அவன் இந்நிலவுலகில் நடந்த பூமியான விருந்தா வனத்திற்காவது சென்று அந்தப் புனித மணலை ஸ்பர்சிக்கலாமென்றால் அதுவும் ஆண்டாள் காலத்தில் ஸாத்யமாகவில்லை போலும்! ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் எங்கே? விருந்தாவனம் எங்கே? காடு மலைகளைத் தாண்டிப் பல நூறு காதங்களுக்கு அப்பாலுள்ள விருந்தாவனத்திற்கு நடந்து செல்வது ஒரு இளம் பெண்ணுக்குச் சுலபமா? மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் பாரிப்பு மட்டுமே வெளிவந்தது.

தர்க்கநிபுணர் கோவர்த்தனம் ரங்காசார்ய ஸ்வாமி உத்தராதி ஜைனர்களை வாதத்தில் வென்று, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாக்கி ஸமாச்ரயணம் செய்து, அவர்களில் தனிகர்களின் பேருதவியால் யமுனைக் கரையில், "இது காஞ்சி வரதன் ஸன்

இங்கு கோயில் கொண்டிருக்கும் கோபால கிருஷ்ணன் கோவர்த்தன ரங்காசார்ய ஸ்வாமியின் திருவாராதனத்தில் இருந்த எம்பெருமான். இங்கு பூமட்டத்திற்குக் கீழ் கட்டப்பட்டதும் எக்காலத்திலும் ஒரே சீதோஷ்ண நிலையோடு கூடினதுமான ஒரு மண்டபம் இருக்கிறது. அதன் சுவர்களை ஆதி ரங்காச்சார்ய ஸ்வாமி, அவருக்கு முன்னிருந்தவர்களில் சிலருடையவும், அடுத்தாப் போல் வந்த இரண்டு பீடாதிபதி களுடையவும் உருவப்படங்கள் அலங்கரிக்கின்றன. மண்டபத்தின் மத்தியில் கோவர்த்தன பீடத்தின் பூருவாசாரியர்கள் அமர்ந்திருந்த பீடம் போடப்பட்டிருக் கிறது. அதன் மேல் முத்துக்களால் தொகுக்கப்பட்ட புஷ்பங்களால் இணைக்கப் பட்ட ஒரு வெண்பட்டு பரப்பப்பட்டிருந்தது. மேல் விரிப்புகளும் மண்டபத்தை அலங் க்ரித்தன. ஆசார்யாபிஷேக் சுப முகூர்த்தம் நெருங்க நெருங்க, ஜனத்திரளும் அதி கரித்துக் கொண்டு வந்தது.

கோவர்த்தன பீடத்தின் புரோகிதர் மந்திரங்கள் உச்சரிக்க, அந்தணர்கள் உபநிஷத்தை ஓத, திருச்சின்னங்களின் ஊது சப்தம் வானைப் பிளக்க, பட்டரை வெடிகள் காதைத் துளைக்க, சிஷ்யவர்க்கங்கள் புஷ்பமாரி பெய்ய, ஜே கோஷத்தின் நடுவில் இந்த நவீனகோவர்த்தனம் ரங்காச்சாரியார் சுப முகூர்த்தத்தில் பீடத்தில் அமர்ந்தார். அத்தருணத்தில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர், ஸ்ரீபெரும்பூதூர், திருவல்லிக் கேணி இன்னும் பல பல திவ்ய தேசங்களிலிருந்தும் ஸ்ரீ வானமாமலை ஜீயர், திருக் குறுங்குடி ஜீயர், திருப்பதி ஜீயர் மடங்களிலிருந்தும், ஸ்ரீ காதி அனந்தாச்சாரியார், ஸ்ரீ அப்பன் வெங்கடாச்சாரியார் இப்படி இன்னும் பலருடைய திருமாளிகைகளிலிருந் தும் வந்திருந்த மாலை, பரிவட்டம், துப்பட்டா முதலியவை ரங்காச்சாரியர் ஸ்வாமிக்கு அளிக்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடம் ஸ்ரீ சங்கராச் சாரியர் ஸ்வாமிகளும் துப்பட்டா, ஸ்வர்ண ஹஸ்த பூஷணம் இவைகளை அனுப்பி மரியாதை செய்தார்.

இந்த திவ்ய தேச மங்களா சாஸனங்களைப் பெற்ற பிறகு, ஸ்ரீ ரங்காச் சாரியார், சன்னிதிக்கு வெளியே போடப்பட்ட ஒரு விசேஷ பந்தலுக்கு எழுந்தருளி னார். அங்கு குழுமியிருந்த ஆயிரக்கணக்கான சிஷ்யர்கள் பட்டு வஸ்திரங்கள், ரொக்கத் தொகை-முதலிய காணிக்கைகளை ஸமர்ப்பித்து தெண்டனிட்டு ஆனந்தக் கண்ணீருடன் பல்லாண்டு பாடின காட்சி, இதைப் பார்த்தவர்களின் மனதை விட்டு என்றென்றும் அகலாது. இந்த ஆசார்யாபிஷேகம், ஸ்ரீ ரங்கமன்னார் அமுது செய்த பால் பக்ஷணாதிகளுடன் கூடிய ததீயாராதனையுடன் இனிது முடிந்தது. டில்லி, ஜெய பூர், மதறாஸ், பம்பாய் முதலிய மஹாநகரங்களிலிருந்து உத்ஸவத்தை கௌரவிக்க வந்த மஹான்களில் ஸ்ரீ அப்பன் வெங்கடாச்சார்ஸ்வாமி திருமாளிகை ஸ்ரீராமானுஜா சாரியர் ஸ்வாமியின் பெயர் குறிப்பிடத்தக்கது.

சாயங்காலம் ஒரு மாபெரும் ஊர் வலத்திற்கும் ஏற்பாடாகியிருந்தது. ஆயிரக் கணக்கான வ்ரஜவாஸிகளைக்கொண்ட இந்த ஊர்வலத்திற்கு முன்னணியில் ஒரு யானை மீது ஆதி கோவர்த்தனம் ரங்காச்சாரி ஸ்வாமியின் உருவப்படம் பவனி செல்ல வெண்குதிரைகள் பூட்டிய விசேஷ பரிவஹனத்தில் பட்டுக்குடை, வெண் சாமராதி களுடன் வர்த்தமான பீடாதிபதி வீற்றிருக்க, வாத்யங்கள் முழங்க ஊர்வலம் புறப் பட்டது. பின்னணியில் உத்தராதி ஸ்ரீ வைணவர்கள் கூரத்தாழ்வான் பஞ்சஸ் தவத்தை அழகாக சேவித்தனர். தெருக்கள் தோறும் வாண வேடிக்கைகள்! கிருஹம் தோறும் பீடாதிபதிக்கு ஆரத்தி! சிஷ்யவர்க்கங்களின் ஆனந்தம் எல்லையை மீறிவிட்டது. சிலர் ஜே! கோஷம் செய்தனர். சிலர் ஆடினர் பாடினர். சிலர் இன்றுதான் எங்கள் மனக்குறை நிவர்த்தியாயிற்று; ஆசாரியன் இல்லாமல் இன் னும் எத்தனை நாள் என்று வாட்ட முற்றிருந்த எங்கள் மனம் இன்று தான் துளிர் விட்டுத் தழைத்தோங்க ஆரம்பித்தது என்று பலபல விதமாகப் பேசும் குரல்கள்.

ஆமை வேகத்தில் சென்ற இந்த ஊர் வலம் அடுத்த நாள் விடியற் காலையில் கோயிலுக்குத் திரும்பிற்று.

கீர்த்தி மூர்த்தியாயிருந்த ஆதி ரங்காச்சாரியார் ஸ்வாமிக்கு ஸத்ருசமாக வர்த்தமான ரங்காச்சார் ஸ்வாமியும் உத்தர தேசங்களில் ராமாநுஜ தர்சனத்தை பிரசாரம் செய்ய உத்ஸாகம் கொண்டிருக்கிறார். இப் புனித கைங்கர்யத்தைப் பூர்த்திசெய்ய அவருக்கு ஆழ்ந்த ஞானம், தபஸ், தீர்க்காயுள் இவைகளை மேன்மேலும் பிராப்தமாக ஸ்ரீ கோதா-ரங்கமன்னார் அருள் புரிவாராக.

இந்த சந்தர்ப்பத்தை யொட்டி, உத்தர தேசத்தில் பல பல வருடங்களாக நடத்தப்பட்டு வரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்மேளனம் நான்கு நாட்கள் நடந்தன. ஸ்ரீ அப்பன் வெங்கடாச்சாரியர் ஸ்வாமி திருமாளிகை ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்வாமி ஸம்மேளனத்துக்குத் தலைமைவஹித்து ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒரு அழகான உரைநிகழ்த்தினார். பிரதிநிதிகள் ராமாநுஜ தர்சனத்தை உத்தர பாரதத்தில் மேன்மேலும் பிரசாரம் செய்யவேண்டியதின் அவச்யத்தை வற்புறுத்தினர். இந்த நற்காரியத்தை செய்முறையில் கொண்டுவர, கோடீச்வரரான ஸ்ரீ G. D. சோமானி அவர்கள் ஒரு விரிவான திட்டத்தை வகுத்து, பிரஸ்தாவ ரூபத்தில் சம்மேளனத்தின் முன்பு சமர்ப்பித்தார்.

கோவர்த்தன பீடாபிஷேகத்திற்கடுத்தாப்போல் 10 நாட்கள் ஸ்ரீ கோதா-ரங்கமன்னாரின் பிரம்ஹோத்ஸவம் வாய்த்தது விசேஷம். இந்த ப்ரம்ஹோத்ஸவத்தை ஸேவிக்க ஸ்ரீ காஞ்சி மஹாவித்வான் ஜகதாசார்ய ஸிம்ஹாஸனாதீச பிரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்வாமி எழுந்தருளப் போவதாக பத்திருபது நாள் முந்தியே வடநாடு முழுவதும் பிரஸித்தமாகியிருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி வடநாட்டு ஸஞ்சாரமாக எழுந்தருளி ஸேவை சாதித்து ஏழெட்டு வருஷமாய்விட்டபடியால் இந்த ப்ரம்மோத்ஸவ ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை ஸேவிக்க வேணுமென்கிற குதூஹலங்கொண்டே வடநாட்டு ப்ராந்தத்தில் பலவிடங்களிலிருந்தும் பக்தர்கள் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். அடியேனுங்கூட இந்த குதூஹலங்கொண்டே டில்லியிலிருந்து விருந்தாவனம் சென்றேன். ஸ்வாமிக்குத் திருமேனி பாங்கில்லையென்றும் அதனால் பயணம் தடைபட்டுவிட்டதென்றும் தெரிந்துகொண்ட பக்தர்கள் ஏமாற்ற மடைந்து வருந்தினார்கள். ஸகல பக்தர்களும் நம் காஞ்சீஸ்வாமி அரோக திடகாத்திரராய் இன்னும் வெகு நாள் வாழ்ந்திருந்து அரிய பெரிய லோகோபகாரங்களைச் செய்துவர வேணுமென்று வாழ்த்தினார்கள். அடியேனும் அன்னவர்களில் ஒருவனாகவிருந்து வாழ்த்துகிறேன்.

இப்படிக்கு

10—3—64 அகரம் **ராமாநுஜாச்சாரி**, புதுடில்லி.

— அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு —

சென்றவிதழில் தொடங்கப்பட்ட "நித்யவிபூதி லீலாவிபூதி ஸம்வாதங்கள்" என்னும் வியாஸத்தின் தொடர்ச்சி அடுத்த இதழில் வெளிவரும். இந்த வியாஸம் தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டுமென்று பல பெரியார்கள் நியமித்தருளுகிறார்கள்; அப்படியே வெளிவரும். ... ... *